

Cesta ke skokům z letadla

Magazín ■ Jan Netolička

Bylo mi 13 let, ve zprávách dávali jakéhosi blázna, který skákal z hory, narazil do stromů a zlomil si jen nohu. Měl zajímavý žlutý obleček s křídly a vypadal jako létající veverka. Mé první seznámení s wingsuit flyingem bylo tedy překvapivě tím, jak se u toho někdo málem zabil.

Nemohl jsem to dostat několik měsíců z hlavy a pořád si říkal, jak je to vůbec možné létat ve vzduchu a natož přistát. Netrvalo dlouho a zjistil jsem si název tohoto sportu. Wingsuit flying, base jumping, proximity flying – toto byla po dobu pár let má nejvyhledávanější slovní spojení na YouTube. Usínal jsem s videi, na kterých šílenci z RedBullu a GoPro týmu skákali z hor po celém světě. Fascinovalo mě to. Byl a jsem zvyklý vždy dosáhnout všeho, co mám v hlavě, proto jsem si začal googlit, co je k tomu potřeba.

„AHA MINIMÁLNĚ 200 SKOKŮ Z LETADLA!“

„MNĚ JICH BUDE STAČIT 100, NECHCE SE MI TAK DLOUHO ČEKAT.“

Ach to mé mladší a naivnější já... Už jsem věděl, že se potřebuji naučit nejdříve skákat padákem. Netrvalo dlouho a našel jsem si parašutistický kurz.

„40 000 Kč ZA KURZ??!“

„DOBŘE MÁM JEŠTĚ PÁR LET NA TO ZAČÍT SI VYDĚLÁVAT.“

No a rok se s rokem sešel, já neměl jedno odpovědné co dělat, koukl jsem se na stránky toho kurzu,

podíval se na bankovní účet a asi za 10 min jsem si z ničeho nic na další týden zaplatil 10 seskoků padákem. To už jsme v současnosti, respektive na přelomu července a srpna. To, co jsem udělal, mi ještě po hodinách ani dnech nedošlo. Až při prvním seskoku – v letadle, který byl tandemový (s chlapem na zádech).

JAK PROBÍHÁ KURZ

Ve čtvrtek jsem přijel na teorii. Byl jsem tam jen já a můj instruktoór. Teorie trvala okolo šesti hodin. Dozvěděl jsem se tam základy letu, fyziky, musel jsem umět poznat a vyřešit všechny možné závady, které mi mohou s padákem vzniknout. Naučil jsem se jasná pravidla a také například vzorec, podle kterého musím přistávat. Na zemi jsem si vyzkoušel základní polohu, jak otevřít padák a všechny nejnужnější věci k přežití.

Abych prošel kurzem, musel jsem při každém skoku splnit úkoly, abych se mohl dostat do další úrovně. Teorie nikoho ale nezajímá, takže se přesuneme na to akčnější, ne?

7+1 SKOKŮ

Další den, v pátek, mě čekaly první skoky. Měl jsem veliké štěstí, že jsem měl celé čtyři dny hezky. Jako první mě čekal tandemový seskok.

Seznámil jsem se s člověkem, ke kterému se připnu, říkal jsem, že to mám v rámci kurzu a už to bylo. Byl mi hned dán výškoměr, který se normálně nedává, a měl jsem začít s prvním cvičením, které bylo mým úkolem při prvním samostatném seskoku. Ve skoku jsem měl udělat tři kola úkonů. Kouknout na horizont, výškoměr a cvičně nahmátnout otevření padáku.

Celou dobu jsem měl tandemový seskok nastavený jako „trapnou“ zábavu. No, jakmile nastartovalo letadlo a mně začalo vše postupně docházet, mozek najednou přemýšlel trochu jinak.

Samozřejmě mě mé samčí ego drželo jako toho pohodáře, který se rozhodl skákat sám, takže mu nějaký skok, kde skoro nic nemusí dělat, přijde až nudný. Mé druhé já mi říkalo, ať si vezmu deku, kakao, jdu do nejteplejšího místa v letadle a čekám, až přistane.

Nejhorších bylo pár sekund před otevřením dveří, jakmile se otevřely, přešel jsem do svého sportovního módu, kde jsem věděl, že prostě musím skočit a nepřemýšlel jsem nad ničím jiným. A ano v hloubi duše jsem se i těšil, i když jsem si říkal, jaký jsem blbec, že jsem si zaplatil kurz, kde budu skákat sám.

Vyskočili jsme z letadla a já několik vteřin vůbec nevěděl co se děje. To, že jsem si měl natrénovat už nějaké pohyby, šlo úplně mimo mě. Nejdřív jsem se potřeboval naučit v tom vzduchu dýchat. Představte

si, že dáte hlavu z okýnka, když jedete v autě 100 km/h. Já letěl 250 km/h.

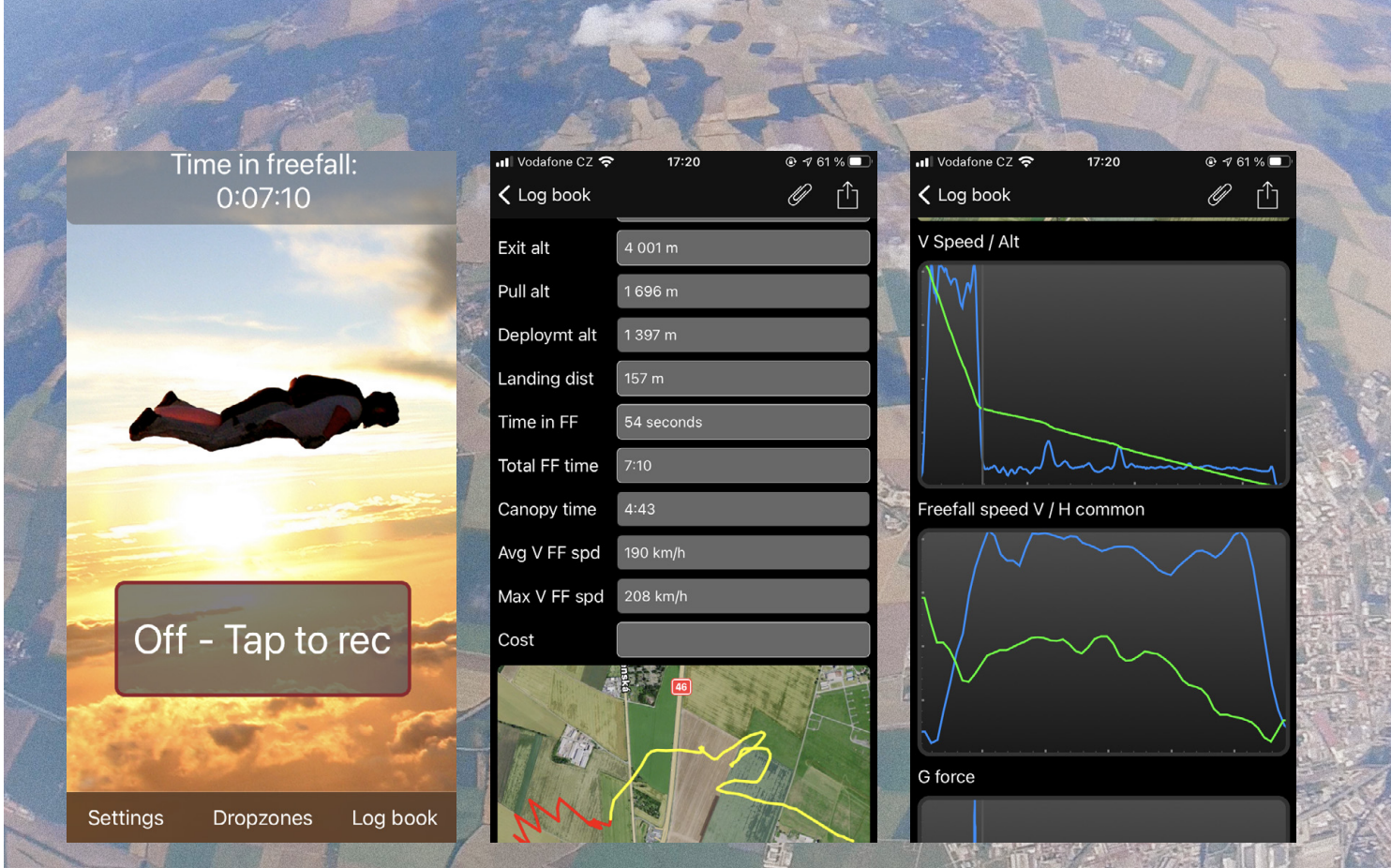
Jakmile jsem se uklidnil, udělal jsem pár cvičných pohybů, stejně jsem polovinu udělal špatně. Přišlo 1 800 m a já otevřel padák. Zkusil jsem si s ním zatáčet a za chvíli jsme již přistávali.

To bych nebyl já, kdybych si před tím nezaplnul na hodinkách aktivitu. Bohužel tam skydiving nebyl. Má tepovka před výskokem byla 180 bpm. Zároveň jsem si stáhl suprovou aplikaci na mobil, která ale nefungovala pouze přes hodinky, což jsem zjistil až po prvním skoku. O tom ale později

1. SAMOSTATNÝ SKOK

Sotva jsem se otrépal, seděl jsem v tom letadle znova. Teď už jen já a dva instruktoři. Scénář, kdy jsem měl největší strach, se opakoval až na moment, kdy jsem stál ve dveřích. Ten byl jiný.

Musel jsem vyskočit na tři, to jediné jsem měl v hlavě. Kouknout na jednoho instruktora, kouknout na druhého, nádech, výdech, náklon ven, dovnitř a hop ven. Při skoku jsem se zasekl nohou o letadlo a skoro se mi vyzula bota. Na nic jiného jsem nemyslel, jen že nechci přistát bez boty. Úspěšně jsem splnil cvičení, otevřel padák a už jen sám letěl. Vůbec jsem nevěděl, co se právě stalo. Jenom jsem věděl, že si chci spravit tu botu, která

mi visela na patě. Povedlo se. Najednou jsem byl sám 3 km nad zemí. Tedy sám ne, protože jsem ve vysílačce slyšel všechny kamionáky z dálnice, co si zrovna říkají. Místo užívání jsem se začal soustředit na tu nejnebezpečnější část – přistání. Věděl jsem, že nechci skončit 2 km daleko na benzínce anebo v rybníku jako mí předchůdci.

Přistál jsem v pohodě, aspoň jsem si to myslel. Posléze mi bylo řečeno, že mám veliké štěstí, že ještě můžu chodit, protože jsem z těch 40 metrů, kde jsem začal poprvé brzdit a potom jsem to zase pustil, mohl sletět přímo na zem.

Další seskoky jsem zvládal v pohodě, stres odcházel a já se byl schopen soustředit na cvičení ve volném pádu. Poprvé jsem level nezvládl při čtvrtém seskoku, kdy jsem zakopl o letadlo a než jsem se stabilizoval, tak jsem byl natolik nízko, že jsem nestihl splnit cvičení. Jinak řečeno, to zakopnutí mě stálo 4 000 Kč, které jsem platil za opakování skoku.

Sedmý level byl můj poslední a přezkušovací. Musel jsem v něm úplně sám vyskočit z letadla, udělat dvě 360stupňové otočky, dvě salta a tracking „pozice na zrychlení“. To vše jsem bez problému splnil a teď již můžu skákat úplně sám.

APLIKACE

Samozřejmě jsem si našel aplikaci na skákání.

Mobil jsem si vždy vzal pod kombinézu. Aplikace je naprosto šilená! Měří mi, v jaké výšce jsem vyskočil, jakou rychlostí jsem letěl, jak dlouho jsem letěl volným pádem, v jaké výšce jsem otevřel padák. Hodinky mi dokonce začnou vibrovat, že bych ten padák měl začít otevírat. Ukázalo mi to také veškerou trajektorii letu. Zároveň mi to slouží jako logbook, abych věděl, kolik skoků mám odskákaných. Pro představu:

- Po 25 skocích a zvládnutém testu jsem oficiálně parašutista.
- Po 200 skocích můžu začít skákat s kamerou na helmě.
- Po 1 000 skocích mohu skákat tandemové seskoky. Podobných hranic je tam více, tyto mi přišly klíčové.

„KAŽDÝ SAMOSTATNÝ SESKOK MĚ BUDE STÁT 1 100 Kč.“
„SKÁČU V PROSTĚJOVĚ.“

Tak co skočili byste si také? Já bych všem doporučil minimálně tandemový seskok. Život vám dá zase novou perspektivu a budete se sebou spokojeni, že jste skočili. Mě teď čeká parašutistická budoucnost. Chodívám skákat každý víkend a mým nejbližším cílem je začít skákat s koučem, aby mě naučil akrobacii. Jakmile dosáhnou 50 seskoků, chci si skočit z balónu a letadla. Samozřejmě, mě můj sen s wingsuitem nepřešel, jen je to ještě dlouhá cesta (a taky drahá).